

treball

Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 415

Barcelona, 27 de maig de 1.975

PREU: 10 pessetes

Acció democràtica nacional i pacte català per a conquerir la llibertat

Editorial

Catalunya amb Euskadi!

29

La Declaració del Comitè Executiu del PSUC del 2 de maig planteja, com a qüestió central, la necessitat d'avançar decididament en la preparació en concret d'"una acció democràtica nacional de Catalunya, entesa com un ampli front d'activitat unitària de masses sense exclusions de cap mena, en la qual la vaga general de la classe obrera serà element fonamental."

La possibilitat i necessitat de l'acció democràtica nacional de Catalunya s'argumenta a la Declaració a partir del nivell que estan assolint la pressió de la societat a favor d'un canvi polític i les lluites de les distintes capes de la població, i de la perspectiva que l'esmentada acció democràtica nacional s'insereixi en una batalla conjunta de tots els pobles d'Espanya o a l'estada a culminar en una vaga nacional -o jornada d'acció democràtica, com formula la Junta Democràtica d'Espanya- i en la instauració d'un Govern Provisional de Reconciliació Nacional a Madrid i un Govern Provisional de la Generalitat a Catalunya.

El judici del PSUC és que tant la convocatòria de l'acció democràtica nacional de Catalunya com les seves modalitats concretes, hauran de ser un resultat del desenvolupament i la coordinació de les lluites de la classe obrera i dels altres sectors de la població pels seus drets i aspiracions i el fruit de l'entesa i la decisió no solament dels partits, grups i moviments clandestins, sinó també -i sobretot- dels dirigents de les lluites obreres reconeguts i dels representants d'organitzacions legals com les Unions de Treballadors i Tècnics, les Associacions de Veïns, els Col·legis Professionals, les organitzacions i moviments de l'Església, etc., que, a partir dels seus propis problemes, poden esdevenir i han d'esdevenir plataformes obertes per al llançament de la convocatòria i per a

l'organització pública de l'acció.

Preparar l'acció democràtica nacional de Catalunya -que la Declaració del PSUC assenyala com la primera tasca immediata dels comunistes- pressuposa, per tant, d'antuvi, promoure, impulsar i ampliar les lluites reivindicatives en el lloc de treball o d'estudi, en el barri o poble. I obliga també a plantejar audaçment i intel·ligentment, a tot arreu, la necessitat de marxar devers l'esmentada acció democràtica nacional a través del desenvolupament i la coordinació de les lluites a nivell local o de zona, de ram o sector professional, i de l'acord entre totes les forces, moviments, entitats o personalitats partidàries d'un canvi que porti les llibertats polítiques i nacionals als pobles d'Espanya.

Entenem que avançar en aquesta direcció amb decisió i perseverança és la condició prèvia essencial perquè es pugui decidir en condicions òptimes la convocatòria concreta de l'acció democràtica nacional de Catalunya i per a garantir-ne l'èxit.

★ ★ ★

La Declaració del C.E. del PSUC es pronuncia a favor d'"un autèntic PACTE CATALÀ per al restabliment de la convivència cívica democràtica i perquè el país pugui lliurement ser català".

Aquesta presa de posició del PSUC respon a la necessitat d'aconseguir que forces democràtiques i nacionals catalanes que no estan representades a la CCFPC ni participen a l'Assemblea de Catalunya s'incorporin a la lluita pel canvi.

(passa a la pàgina 2)

Sobre el País Basc s'abat una violenta onada repressiva. El govern ha cedit una vegada més a les pressions ultres, però en declarar l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa ha obeït igualment la seva íntima natura feixista. La qüestió del "terrorisme" basc li permet, d'altra banda, intentar desviar l'atenció pública del centre de l'actualitat política -que és la crisi mortal del franquisme i les dificultats per a donar a llum un postfranquisme continuista- i portar-la a un terreny on sembla més fàcil fer callar les veus, ja molt sonores, de l'oposició democràtica.

Aquesta maniobra política, però, no ha donat els resultats esperats. A Catalunya la premsa d'empresa, tot condemnant la violència en general, ha subratllat que el problema basc i el del terrorisme, com els altres grans problemes del país, exigeixen solucions polítiques, tot apuntant que es tracta d'una qüestió de manca de confiança en unes institucions estatals opressives ja totalment desprestigiades, a partir de les quals no és possible cap solució democràtica negociada, i, per tant, pacífica.

(passa a la pàgina 2)

L'arbre de Guernica, símbol de les llibertats d'Euskadi.

Editorial (continuació)

Hi ha a Catalunya amplis sectors de la burgesia i de les capes mitjanes, no organitzats ni definits políticament, que mantenen o presten suport a entitats com l'Institut d'Estudis Catalans, l'Òmnium Cultural, el Cercle D'Economia, les Cambres de Comerç i Navegació, el Centre Excursionista de Catalunya, el Club de Futbol Barcelona, els Cors de Clavé, les Joventuts Musicals, les associacions sardanistes, etc., que comparteixen les aspiracions democràtiques i nacionals de l'oposició però que, fins ara, es limiten a "fer país", com va assenyalar encertadament en Jordi Pujol en la seva conferència a ESADE.

Aquestes entitats, o els homes i dones que les dirigeixen i representen, podrien incorporar-se, i haurien de fer-ho, a l'Assemblea de Catalunya, els fins de la qual, sens dubte, aproven. Però en vista que, per les raons que siguin -incomprensió del moment polític, temor a la repressió, inèrcia, etc.-, no es decideixen a fer-ho, és indispensable que les forces d'oposició representades a l'Assemblea de Catalunya trobin les vies per atreure'ls a la lluita política, és a dir, a un PACTE CATALÀ entès com la convergència de totes les forces nacionals de Catalunya en la lluita pel canvi.

No cal dir que això no s'aconseguirà amb el simple gest d'anomenar Pacte Català a l'Assemblea de Catalunya o d'invitar-los a la constitució d'un nou organisme unitari titulat Pacte Català. Caldrà aconseguir-ho a través de múltiples formes de diàleg i d'activitat que promoguin i estenguin, en la pràctica diària, la convergència a la qual aspirem.

El PACTE CATALÀ no pot ser, per tant, -almenys en un termini immediat- un nou organisme unitari ni un compromís explícit, formalitzat, com l'Assemblea de Catalunya, sinó un objectiu que s'anirà assolint en el procés d'avenç devers la ruptura democràtica. L'actual projecte de Congrés de Cultura Catalana -que ha rebut ja l'adhesió de més de 300 entitats legals de Catalunya- és un exemple concret de les vies i formes per les quals s'està forjant ja la convergència entre l'oposició organitzada i les més àmplies forces nacionals, en una projecció de canvi. I realitzacions com el cicle de conferències titulat "Les terceres vies a Europa" -amb conferenciantes que representen un ventall de forces més ampli que el constituït per l'oposició política clàssica- demostren que també s'avança ja cap al PACTE CATALÀ en el terreny polític pròpiament dit.

El PACTE CATALÀ està, doncs, forjant-se en la vida, i amb l'esforç conjunt de l'oposició es plasmarà plenament, en el canvi, en els òrgans de doble poder o del futur poder democràtic, en particular en el Govern Provisional de la Generalitat que haurà de presidir el trànsit de la dictadura a la democràcia i la convocatòria de les eleccions lliures que permetran al poble català d'exercir la seva sobirania.

Catalunya amb Euskadi! (continuació)

A més a més, l'onada repressiva d'aquest darrer mes, marcada per una particular agressivitat de la Guàrdia Civil, ha vingut acompanyada d'un desferment de violència parapolicíaca i d'un contraterrorisme impune que ha fet alçar veus d'indignació a la premsa, l'Església i l'opinió pública en general.

El contraterrorisme -sobre la naturalesa parapolicíaca del qual ningú no s'enganya- ha destruït la pròpia imatge que el govern s'havia volgut atribuir com a garant de l'ordre i ha posat nova

listes, comunistes i altres -que no tenen res a veure amb ETA- i contra el moviment obrer i democràtic. Han estat detinguts, per exemple, dirigents obrers i membres d'associacions de veïns, centres socials i altres entitats legals.

Per acabar-ho d'arreglar, el 24 s'ha fet pública la petició de dues penes de mort contra dos militants bascos, José Antonio Garmendia i Angel Otaegui.

Aquesta repressió, naturalment, no aconseguirà ni aturar la crisi del règim, ni el moviment democràtic ni la lluita

Els botxins i les víctimes

Els dos agents de policia suposadament ajusticiats per escamots nacionalistes s'havien fet tristament famosos com a torturadors ferotges. J. Díaz Linares era un conegut provocador i és qui va matar i rematar l'Eustaqui Mendizábal ("Txikia"). Llorente Ruiz estava especialitzat, segons sembla, en els interrogatoris de dones i se li atribueix una forma de tortura, emprada darrerament al País Basc, consistent en cremar la vagina de la víctima introduint-hi cigarretes enceses!

Dels tres sacerdots colpejats salvatgement aquests darrers dies, Eustaquio Erquicia, navarrès de 30 anys, està ingressat a l'Hospital de Bilbao i li apliquen el ronyó artificial. Aquest estat gravíssim li fou provocat per les tortures a comissaria. Hom tem que morirà. El capellà de la parròquia de Portugalete, Enrique Domínguez, de 74 anys, agredit per grups parapolicíacs, és al pulmó artificial en un estat molt pròxim a la mort.

ment de manifest que la causa primera de la violència és l'existència mateixa d'un règim feixista, nascut de la força bruta i alimentat pel terror.

El fracàs del govern per a suscitar un cor dòcil de veus que condemnessin el "terrorisme d'ETA" l'ha obligat, el 23 de maig, a declarar Euskadi "Matèria reservada" per a tota la premsa espanyola.

La repressió, que ha cobrat ja nombroses víctimes entre els militants nacionalistes, sacerdots i altres militants polítics, ha assolit dimensions de masses. Segons The Times de Londres, han estat detingudes unes 2.000 persones des del 25 d'abril, i la plaça de braus de Bilbao ha servit per a retenir detinguts. El clima creat tant per les actuacions policíacques com pel contraterrorisme és tens. Testimonis visuals descriuen anècdotes com les següents: A Erandio, la policia penetra en un bar, fa posar tothom dret, separa els homes de les dones i procedeix a un escorcoll indiscriminat. A Bilbao, un botxí de la policia paral·lela obliga un xicot a menjar-se un escut de Biscaia de roba que duia a la caçadora. A Guernica, durant uns dies, tota la zona és ocupada per la força pública i és pràcticament impossible d'entrar-hi. Són freqüents els escorcolls massius a les sortides dels espectacles per part de policies amb metralletes a la mà. L'aeroport de Bilbao ha estat tancat tot un dia. Hi ha un clima tal que la gent no gosa sortir al carrer després de les 10 o les 11 de la nit.

L'estat d'excepció ha servit, d'altra banda, per a desencadenar una repressió massiva contra militants socia-

del poble basc. Al contrari. El règim s'hi desgasta encara més i el poble basc està cada dia més arduament oposat a la dictadura. Des de Catalunya cal que manifestem la nostra solidaritat combativa amb l'Euskadi perseguida i trepitjada, per totes les vies al nostre abast. I cal que impedim que siguin assassinats Garmendia i Otaegui.

Badalona

Aspecte d'una de les manifestacions a la platja contra el projecte del port esportiu, que el poble no vol.

ELS PROFESSIONALS CONTRA EL DECRET

L'avantprojecte de decret que desenrotlla la Llei de Col·legis Professionals ha aconseguit de promoure una expansió i massiva mobilització de professionals arreu de l'Estat espanyol. La premsa ha recollit amplament les seves característiques. El darrer número de "Treball" també en feia referència. Cal, però, intentar exposar el perquè d'aquest decret.

Els autors materials de l'avantprojecte formaven part d'una comissió creada per la presidència del govern, amb el ministre Carro al cap, la composició de la qual ja és prou significativa: José Manuel Romay (sots-secretari de la Presidència del Govern, dirigent principal de la repressió contra els funcionaris signants del document dels 500, els qui van "idear" l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona), Salvador Sánchez Terán (sots-secretari d'Obres Públiques, vinculat a la "plataforma Fraga", també amb un important paper en la repressió dels funcionaris, promotor, entre d'altres, del projecte de transvasament de l'Ebre), Carvajal (dissortadament prou conegut pels arquitectes i estudiants d'arquitectura i degà del Col·legi d'Arquitectes de Madrid fins que, fa pocs mesos, es veié obligat a dimitir sota la pressió de la triomfant candidatura democràtica), Díaz Blanos (procurador en Corts, feixista reconegut, president -encara-, del Consell General de Col·legis d'Economistes i degà del Col·legi d'Economistes del Centre -que inclou també Girona, Tarragona i Lleida- fins les darreres eleccions) i algun altre.

Continuant una ofensiva contra els col·legis professionals preconitzada en un document de 1.970 del Consejo Nacional del Movimiento, a començaments del 73, va sortir un projecte de llei que regulava les seves funcions. En un document del mes de maig del 73, el comitè de Barcelona del nostre Partit deia: "La lluita contra l'actual projecte de llei, per la defensa de l'autonomia dels col·legis professionals, pot convertir-se en un dels objectius que permeti la més ampla convergència de forces de diferent caràcter polític i social (...). En el moment en què el règim intenta limitar l'acció dels Col·legis, la resposta ha de ser la intensificació massiva i unitària de l'actitud democràtica en el seu si. Fer de la lluita contra el projecte de llei una palanca per a estendre la lluita a tots els col·legis, per a consolidar aquesta zona de llibertat que representa avui una important conquesta del moviment popular." La pràctica va demostrar que aquesta orientació era justa, però el moviment de protesta, malgrat ser amplíssim, no va ser suficient per a impedir que la llei fos finalment aprovada el mes de febrer del 74.

Des d'aleshores, però, moltes coses han canviat.

El procés de transformació social que afecta els professionals (salarització, marginament de les àrees de decisió, progressiva vinculació als problemes obrers i populars, intensificació de les lluites reivindicatives pròpies -metges, ensenyants, investigadors...) i les repercussions que, en conseqüència, es produeixen en els organismes on avui es troben agrupats majoritàriament, s'han accelerat en els darrers anys.

En els Col·legis es va estenent i ampliant la zona d'influència democràtica: junt al nucli de Col·legis de Catalunya, amb una més gran tradició pública democràtica, s'hi han anat afegint els Col·legis de Madrid, i a tot arreu, tant a nivell de cada Col·legi com dels consells generals i superiors que els agrupen, les posicions democràtiques guanyen terreny dia a dia i comencen a ser predominants. Inclusivament allí on els sectors conservadors mantenen el predomini, els avanços de l'oposició democràtica són prou significatius com perquè als ulls de tothom aparegui cada cop més clar que es tracta d'un procés irreversible.

I, al costat de tot això, cal considerar els canvis que s'estan produint en el context polític. Els sectors professionals hi són particularment sensibles. La defensa dels propis interessos professionals està indissolublement lligada a l'exigència d'un règim democràtic on el ple exercici de les llibertats polítiques permeti plantejar-se una efectiva resolució dels problemes. En aquestes condicions, els reductes més immobilistes del règim intenten li-

quidar els col·legis professionals. La funció social que aquests exerceixen trenca l'estricta marc corporatiu que tenien en el seu origen i els converteix en peces claus, junt amb les associacions de veïns, entitats cíviques i culturals i organismes representatius de tot tipus on s'agrupa la població, del combat contra la dictadura franquista.

Es per això que, avui, la sola existència dels Col·legis ja topa amb l'estructura del règim. Així és com podem entendre que la resposta a l'avantprojecte de decret hagi adquirit una amplitud tan extraordinària. Excloent un minoritari nucli d'alts funcionaris de l'Administració, la resta de professionals ha manifestat la seva oposició al decret. L'exigència que el decret sigui retirat s'ha convertit en una reivindicació unànime. ("La Vanguardia" la feia seva en l'editorial del 9 de maig i quasi tota la premsa hi ha coincidit plenament.) La dimissió del ministre responsable (Carro) i la perspectiva d'una assemblea de professionals de Catalunya i una de tots els Col·legis de l'Estat espanyol són acords aprovats a diverses juntes generals extraordinàries i que van generalitzant-se dia a dia.

Quan escrivim aquestes ratlles (18 de maig) la premsa ja parla que el projecte serà retirat. La contradicció entre el decret i el context polític en el qual es pretén aprovar-lo és difícil que pugui ser superada. La mobilització dels professionals de tot l'Estat espanyol pot assolir en aquesta lluita una important victòria contra el règim.

A.E.

«TRAMUNTANA»

125 nens, pares i mestres de l'escola "Tramuntana", del Carmel, es van tancar durant tres dies per exigir que l'Ajuntament es fes càrrec del dèficit econòmic que té l'escola, que comprés el terreny i construís una escola d'EGB amb vuit unitats i parvulari, que hauria de ser gratuïta. Inmediatament van rebre la simpatia i l'ajut de molta gent i associacions de veïns. Aquesta magnífica lluita ha triomfat i l'Ajuntament ha hagut de cedir.

Com guanyar les eleccions sindicals

Les properes eleccions sindicals han esdevingut una cursa d'obstacles. Primer van ser les normes dictades pel Comitè Executiu Sindical que exigeixen dos anys d'estada a l'empresa per tal de poder ser candidat, que estableix l'elecció indirecta dels jurats, que requereix "el degut acatament a l'ordre institucional i sindical", etc. Ara, a Barcelona, en Socías Humbert, l'Alcaina i totes les jerarquies verticalistes han trobat potser excessius els drets d'electors i elegits i estableixen nous obstacles. El més important és el refús a la proporcionalitat entre cens electoral i càrrecs sindicals i l'establiment del 25 per cent dels càrrecs per a cada una de les categories professionals (no qualificats, qualificats, tècnics i administratius). Es pretén així afeblir la representació dels tallers i permetre a la patronal d'introduir els seus candidats des dels sectors tradicionalment més propensos a servir els interessos patronals: administratius i tècnics.

Davant d'aquesta i d'altres normes restrictives s'han aixecat les primeres lluites. Primer va ser el Baix Llobregat que, en una declaració dels representants sindicals i en una marxa de milers de treballadors pel carrer exigiren la representativitat. A Barcelona, el propassat dia 22, els treballadors de la Pegaso, en una assemblea de 3 hores i mitja, varen imposar la proporcionalitat i impediren alhora que les eleccions es fessin separatament a les dues factories, Sagrera i Zona Franca, que és el que pretenien l'empresa i el jurat actual. A la Seat, la pressió dels enllaços més combatius i una anada al jurat portant una carta signada per centenars de treballadors feien que els vocals jurats respectessin la proporcionalitat en l'elaboració del pla elec-

toral. De manera semblant es guanyava aquest primer i important combat a Motor Ibèrica i a altres empreses de la província de Barcelona.

D'una manera més o menys conscient tothom entén que en les eleccions sindicals de l'any 75 hi ha moltes coses en joc. Per als verticalistes, i ja ho han demostrat en les normes restrictives que han elaborat, està en joc la seva permanència i les bases, mínimes i febles, que sustenten el sindicalisme oficial. Per a la classe obrera no hi ha en joc només la possibilitat de conquerir unes facilitats més grans d'actuació mitjançant els càrrecs sindicals, sinó també la de fer un gran salt endavant en la legalització i sortida a la superfície de les seves estructures, de centenars de dirigents obrers, d'instruments d'enquadrament obert i massiu i de preparació de les lluites. És a dir, la possibilitat de conquerir, durant el procés que prepara les eleccions i al voltant dels resultats que se'n treguin, una estructura d'enllaços i jurats, de vocals i presidents d'UTT, de comissions de càrrecs sindicals i de treballadors a les empreses i als rams, etc., que faciliti l'ocupació dels locals sindicals, que permeti àmplies assemblees... Això vol dir posar el primer esglaó, mitjançant l'ocupació de tots els càrrecs elegibles i dels locals sindicals, per a la construcció del sindicat de classe pel que el moviment obrer tant ha lluitat i lluita.

Creiem que, en aquest moment, el per què cal anar a les eleccions i guanyar-les és ja plenament comprés. El que és important és com hem de guanyar-les. Si, en general, pot ser cert que els mitjans pressuposen el fi, en aquest cas és indiscutible. Donar a les eleccions tota la importància política que tenen exigeix un procés de preparació obert, democràtic, imaginatiu i agosarat. Hi ha prou exemples del que s'ha de fer i de com cal fer-ho.

A nivell d'empresa, exemples com el de la Pegaso on, mitjançant assemblees i consultes prèvies s'ha definit una candidatura obrera, ens recorden l'extraordinària importància que tenen les assemblees i les formes obertes en el nomenament de candidatures veritablement democràtiques i, alhora, en el fet que aquestes candidatures es comprometin a defensar, en les properes lluites i en la negociació dels converis, plataformes reivindicatives confeccionades pels treballadors, així com per a un funcionament escrupolosament democràtic.

A nivell de ram i de comarca s'estan donant passos importantíssims. Els exemples del ram de l'aigua, de la fusta, de la construcció, d'arts gràfiques i, per damunt de tot, del Baix Llobregat han demostrat l'eficàcia de la utilització dels locals sindicals i de la presència a les UTT no solament per a convocar lluites, sino també per a organitzar i coordinar amb efectivitat el ram

o tota una comarca.

S'ha començat un treball de formació de comissions electorals o comissions de promoció electoral a cada ram, així com activitats obertes de ram als locals sindicals o fora.

Àmb tot això s'està aconseguint una sortida massiva de dirigents obrers, de candidatures, de comissions democràticament elegides, a la llum. I estem segurs que aquesta és una conquesta que ningú no podrà arrabassar-nos.

Així cal guanyar les eleccions. Fent-ho d'aquesta manera la construcció del sindicat de classe començarà realment ara. Podem, doncs, per una vegada, coincidir amb l'Organització Sindical que a la seva propaganda diu "Eleccions del 75, nova frontera sindical". D'acord, encara que, segurament, parlem de "fronteres"!

Algunes experiències sobre les eleccions

Al tèxtil

Entorn d'un programa reivindicatiu de ram aprovat al sindicat de Barcelona, al de Terrassa, al de Sabadell i a nombroses empreses, s'han organitzat col·loquis sobre les eleccions, anunciats àmpliament a les empreses, al sindicat de Barcelona, dirigits pels homes més qualificats del ram. S'han fet també visites a les comarques en les quals, en assemblees fetes als locals sindicals, s'han discutit i acumulat experiències i s'han orientat les eleccions a cada lloc. D'aquestes reunions han sortit responsables de grup per tal de preparar una candidatura a les UTT.

A la banca

S'han elaborat plataformes a totes les empreses, plataformes identificades amb les candidatures obreres. El procés de debats, de reunions àmplies a diversos centres, d'obertura d'una oficina electoral ha de menar al nomenament d'una comissió electoral de ram que sigui, alhora, la candidatura per a la segona volta.

Al transport

En aquest ram, i sobretot als autobusos, s'han celebrat assemblees, dins i fora del sindicat, on s'han concretat les candidatures i repartit milers d'exemplars de la plataforma reivindicativa del ram. També es prepara una candidatura per a la segona volta.

El metall

La coordinació dels càrrecs sindi-
cals i dels candidats més importants de
les empreses de Barcelona i d'altres
llocs va promoure una primera protesta
pública contra la normativa electoral
amb una carta dirigida a l'Alcaina i àm-
pliament difosa a la premsa i a les fà-
briques. Ara es preparen concentracions
del sindicat per vetllar per la repre-
sentativitat a la primera volta de les
eleccions i per anar concretant una co-
missió electoral que sigui alhora la
candidatura per a l'UTT del ram, el més
important i combatiu.

La Telefònica, a químiques,
i la construcció

Es segueixen processos semblants, més
menys avançats, però coincidents, en
les orientacions, amb els que hem esmen-
tat. A la construcció, la comissió nego-
ciadora elegida en les darreres lluites
prepara per ser la comissió electo-
ral del ram.

Sanitaris en lluita

La darrera setmana d'abril la direc-
ció de la Residència de la Seguretat So-
cial de Bellvitge treu, arbitràriament,
quantitats importants, corresponents a
incentius, del sou de la major part de
treballadors, infermeres i auxiliars de clí-
nica. Els treballadors protesten, la
direcció fa detenir una auxiliar de clí-
nica i la suspèn de feina. També suspèn
una infermera.

La resposta del personal es unànime
i contundent. Fan una assemblea i acor-
den exigir: que sigui alliberada la com-
panya detinguda, que es sobreseguin les
sancions, que no hi hagi represàlies,
constitució d'una comissió, elegida pels
treballadors, que controli els incen-
tius i el dret de reunió. S'inicia tot se-
nt una vaga activa en la qual partici-
pa bona part dels metges. La direcció
provoca, fa entrar la policia, però la
fermesa dels treballadors triomfa. La
companya detinguda surt en llibertat i
són acceptades les reivindicacions tret
de les suspensions a l'auxiliar i a la
infermera. Que aquestes tornin a la fei-
na és ara l'objectiu de la vaga, que
continua. La direcció fa entrar la for-
ça pública a l'hospital sis cops i in-
tenta denunciar els treballadors que no
són al seu lloc per mitjà dels caps
d'infermeria i dels caps de serveis mè-
dics; uns i altres s'hi neguen.

La secció col·legial de metges d'hos-
pitals del Col·legi de Metges es va so-
lidaritzar públicament amb el personal
de Bellvitge.

Davant d'aquesta unitat i fermesa
l'administració ha de cedir. Les dues
treballadores són readmeses a la feina.
Dize dies ha durat la lluita.

Corresponsal.

Nota: Aquesta corresponsalia havia d'ha-
ver anat al número anterior, però per
dificultats no hi va ser a temps).

La classe obrera vol dret de vaga i no trampes

32

El decret-llei sobre conflictes col-
lectius de treball és un exponent clar
del caràcter antiobrer i repressiu de
la política laboral del govern Arias.
Un exponent clar de la incapacitat del
règim per, almenys, reconèixer la rea-
litat que els fets imposen.

Quan les vagues obreres han adquirit
carta de naturalesa a tot Espanya i el
nostre país ocupa un dels primers llocs
a Europa pel nombre d'hores de treball
perdudes en els conflictes laborals -i
això malgrat la il·legalitat de la va-
ga, la inexistència d'un sindicat de
classe i la dura repressió sobre els
dirigents obrers i sobre el conjunt
dels treballadors- el Govern promulga
un decret-llei que pretén, no regular
els conflictes, sinó frenar, impedir
les vagues. Pretén acréixer la repres-
sió sobre la classe obrera, facilitar
l'acomiadament dels treballadors que
facin vaga en defensa dels seus interes-
sos més legítims.

La premsa, en una aclaparadora majo-
ria, ha catalogat el decret-llei com a
retrograd, com "la llei del lliure aco-
miadament", com un nou obstacle a la
llibertat, al dret de vaga que és el
que reclamen, i imposen amb la seva
lluita, els obrers.

Són nombrosos els documents de les
organitzacions obreres, en els distints
rams, que denuncien aquest caràcter re-
pressiu i antiobrer del decret-llei.
Els treballadors del metall, de la cons-

trucció i de la fusta, entre altres,
s'han alçat públicament i oberta contra
la "nova" disposició ministerial.

Els presidents i vicepresidents de
les Unions de Treballadors i Tècnics
del Baix Llobregat, del ram del metall,
s'han adreçat al ministre del Treball
en un document públic en el qual, entre
altres coses, diuen:

"Mostrem la nostra disconformitat i
exigim la total anul·lació (del decret-
llei sobre conflictes col·lectius de
treball) perquè... dificulta les ges-
tions necessàries, i molts cops urgents,
i crea el consegüent perjudici a tota
la nostra classe treballadora..." Y més
endavant assenyala "... la possibilitat
que les empreses acomiadin procedent-
ment els seus productors només amb la
mera participació d'aquests en els con-
flictes col·lectius, en deixar a les
mans de les empreses que aquestes pu-
guin elegir i discriminar lliurement
entre tots els participants alguns en
concret PER ACOMIADAR-LOS..."; la qual
cosa és una greu regressió respecte a
la legislació que regia des del 22 de
maig de 1.970.

Aquest decret repressiu, "decret de
la por" a la classe obrera, ha de ser
anul·lat mitjançant la protesta i la
lluita dels obrers, amb el suport de
tots els demòcrates.

El que la classe obrera necessita és
el reconeixement del dret de vaga.

Milers de treballadors amb els de TUBAUTO

Fa dos mesos i mig que va començar
la lluita dels treballadors de Tubauto.
Dos mesos i mig sense cobrar el salari
i ara l'empresa ha acomiadat tot el per-
sonal de producció. Només treballen ad-
ministratius i tècnics. En conèixer a-
questa brutal mesura de la direcció els
obrers s'han reunit en assemblea i han
acordat continuar la lluita per la read-
missió de tots, sense excepció.

En solidaritat amb ells s'ha fet una
assemblea al sindicat de Cornellà i, en
acabar, una manifestació de 3.000 perso-
nes (segons Mundo Diario). S'ha aplegat
ja un milió de pessetes per als de Tu-
bauto. Hem vist llistes on hi ha aporta-
cions col·lectives de treballadors de
moltes empreses, de parròquies, d'UTT,
de comissions de solidaritat, de grups
de veïns, al costat d'aportacions indi-
viduals molt diverses. Hem vist també
un document, signat per 2.000 veïns de
Sant Feliu de Llobregat, on viu una
gran part dels obrers de Tubauto, que
ha estat lliurat el 9 de maig als al-

caldes d'aquesta vila i de Sant Just
Desvern, on radica la indústria, perquè
intervinguin en la solució del conflic-
te; solució que ha de donar satisfacció
a les reivindicacions dels treballadors,
sense sancions i amb pagament dels sala-
ris del temps de les sancions ja impo-
sades.

Una altra mostra, singularment va-
luosa, de solidaritat és la que donen
els treballadors d'Aluminio Hispano Sui-
za. A proposta, escrita i signada, dels
seus càrrecs sindicals i després d'ha-
ver estat consultats un per un, tots
han decidit donar cent pessetes setma-
nals cada un per als companys de Tubau-
to. Un digne exemple de consciència pro-
letària que bé mereix ser seguit a tot
arreu.

Els treballadors de Tubauto han es-
tat llençats al pacte de la fam per uns
patrons de mentalitat feixista. És un
deure imperiós ajudar-los, i aconseguir
la seva readmissió a la feina.

Vida del Partit

III Conferència de la UJCE

El passat mes d'abril es va celebrar la III Conferència de la Unió de Jovenuts Comunistes d'Espanya. Aquest és, sens cap mena de dubte, un esdeveniment importantíssim per a tota la joventut comunista de l'Estat espanyol.

Com assenyalava la Resolució, la III Conferència i les conclusions polítiques i organitzatives que se'n desprenen, marquen una nova etapa en el procés d'enfortiment de la UJCE com a organització independent de la joventut, capaç d'elaborar una política pròpia en el seu terreny específic i d'esdevenir l'avantguarda de la joventut espanyola en la lluita pel socialisme.

La reunió, extraordinàriament positiva en tots els terrenys, ha servit per a unificar els criteris de treball polític de totes les organitzacions de la J.C. i per a analitzar i discutir el paper que li correspon en la preparació i realització de la Vaga Nacional. Ha fet palesa, alhora, la necessitat de fer un gran salt quantitatiu i qualitatiu en la construcció d'una gran i potent UJCE.

És important assenyalàr la significació de les dues resolucions principals. En primer lloc, l'elecció d'un Secretariat polític, que constitueix un signe evident dels progressos fets i, alhora, un reflex de l'òptica amb què es varen abordar els problemes i les alternatives que es plantegen en l'actualitat. Les funcions encarregades a aquest organisme de direcció suposen un avenç fonamental per a clarificar i unificar el treball polític en els diversos fronts on treballa la J.C. La regularització d'Horizonte i la seva apa-

rició pública com a autèntic portaveu central dels joves comunistes és l'altre dels objectius principals d'aquesta nova etapa.

La direcció del PCE va estar present a tot el desenvolupament de la Conferència, a través d'una delegació del C.E. encapçalada pel company Santiago Carrillo. Aquest va intervenir per saludar els èxits assolits per la UJCE, per valorar la situació política i per definir i reafirmar el caràcter independent de la UJCE i el paper que li correspon en la lluita per la llibertat, la democràcia i el socialisme.

Les darreres setmanes, i com a continuació de la campanya difamatòria orquestrada pel règim per tal d'intentar desacreditar la Junta Democràtica i el PCE en particular, han aparegut diverses "notícies" que atribueixen a les Jovenuts Comunistes suposades intencions de desplaçar Santiago Carrillo de la direcció del PCE. Hi ha notícies que, tant pel seu origen com per la seva absurditat, es contesten elles mateixes. La III Conferència no solament ha assenyalat explícitament la plena identificació de la J.C. amb la política del PCE, sinó que també ha accentuat el testimoni de pregona admiració que les noves generacions de comunistes senten envers els heroics militants veterans del Partit i envers la seva direcció política, personificada en la llegendària Dolores Ibárruri i en el dirigent comunista indiscutible Santiago Carrillo, Secretari del PCE.

Llorenç Grau

Promoció Llibertat 2ª etapa

El Comitè Executiu va decidir, en la seva declaració de febrer, de realitzar un segon balanç de la campanya de reclutament després del 23 de juliol, 39 aniversari del PSUC.

A dos mesos d'aquesta data, podem dir que els comitès del Partit, que encara no s'ho hagin plantejat, haurien d'examinar com avancen en la important tasca de triplicar els efectius del Partit a finals d'any.

Prendre mesures concretes per corregir les deficiències, insuflar a tots els militants la permanent preocupació de proposar al company treball, al veí, lluitadors per la democràcia, l'ingrés a les nostres files, han d'estar en el centre de la discussió.

Després del primer balanç, unes quantes organitzacions han esmenat el defecte assenyalat de no omplir les fitxes de reclutament que permeten, tant al comitè corresponent com al C.E., d'efectuar un balanç continu. Tal com ja s'ha dit, la fitxa és un factor d'emulació.

Cal dir, però, que organitzacions importants continuen sense enviar cap fitxa. Això revela, sovint, un treball poc organitzat, poc sistematitzat, en el camí d'aconseguir el partit de masses que necessitem.

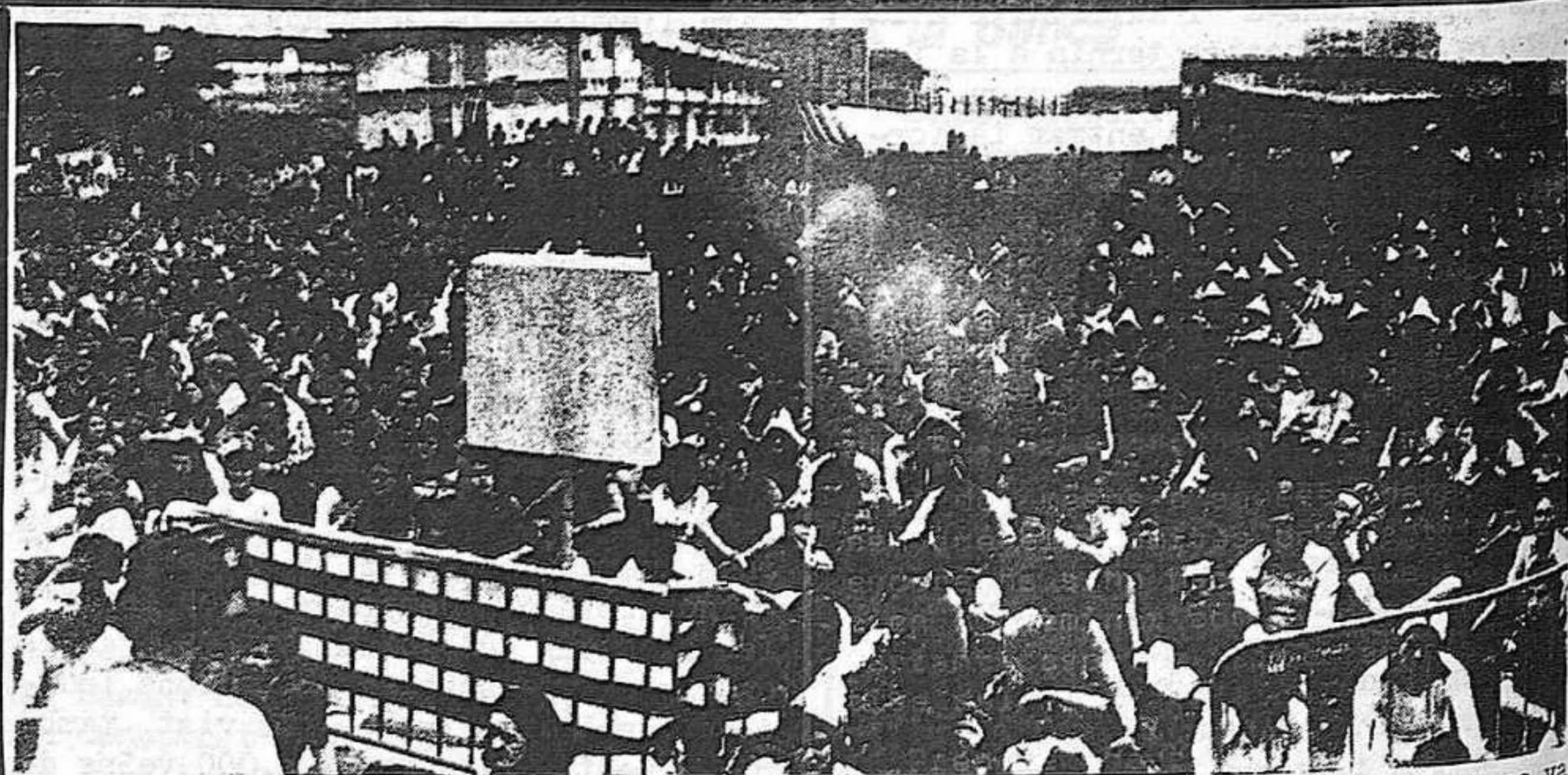
La conjunció de la comprensió plena de les grans possibilitats que ens ofereix el moment polític amb una correcta organització del reclutament -per molt sabut no és inútil recordar-ho- defineixen els èxits de les organitzacions capdavanteres. Una d'elles, la de Sabadell, ens trametrà la seva experiència en un proper comentari a "Treball".

UNA FESTA MAJOR AMB RESPONSABILITAT

Representants de les Associacions de Veïns de Sta. Coloma de Gramenet, invitats pel regidor Rosset, han definit així la seva idea de la propera Festa Major, amb gran sentit de responsabilitat cívica i solidaritat obrera:

- Organitzar actes festius als terrenys reclamats com espais verds;
- exposicions públiques sobre dèficits;
- control conjunt del pressupost de festes per les AA. de VV. i l'ajuntament;
- eliminació dels focs artificials i lliurament dels diners estalviats als treballadors sense feina; tomboles a benefici dels parats.

Els punts, en principi, foren acceptats.

GESPA-PRICE

Una visió parcial del festival de poesia que es va fer a Bellaterra el dia 15, realçat per la presència d'alguns poetes que van llegir obres seves.

PROFESSORS EN VAGA

A tots els sectors de la població assistim a una gran dinamització per aconseguir tant una millora de les condicions de vida i de treball com un règim de llibertat i democràcia.

Aquesta mateixa situació es presenta al camp de l'ensenyament, on el règim no té cap sortida possible. L'intent de reforma pretesa amb la Llei d'Educació fracassat, i al règim només li queda la retirada.

Si tradicionalment han estat els estudiantis universitaris els que han mantingut un moviment continuat contrari al règim, més tard s'hi han afegit els professors d'universitat i d'institut, els mestres i els estudiants de batxillerat, i finalment els propis veïns de moltes barriades i localitats. Totes les mobilitzacions d'aquests sectors són la han anat desembocant en enfrontaments cada vegada més directes amb el ministeri, el qual ha posat de manifest la seva incapacitat per a donar solució als problemes fonamentals de l'educació al nostre país. La manca de places escolars, la deficient qualitat de l'ensenyament, l'existència de condicions injustes de treball dels ensenyants i, en aquests moments, la imprevisió i falta de política adequada per a donar continuïtat en els estudis als nens de més de 14 anys, juntament amb el classisme i la selectivitat del sistema educatiu, són problemes que aglutinen al seu voltant una gran majoria de la població.

Les accions contra la política educativa del règim s'intensifiquen i s'emplen a passos de gegant.

Després de la gran vaga de febrer de 1973 de 100.000 mestres de tot Espanya, que va arrencar una substancial millora salarial, les lluites de les diverses categories de treballadors de l'ensenyament han crescut fins a assolir enguany els altíssims amb les vagues, prolongades i dures, dels professors no numeraris d'universitat i d'institut, a les quals cal afegir el claustre de Belaterra, l'oposició de catedràtics d'universitat a les proves de selectivitat, les múltiples reclamacions en matèria educativa de les associacions de pares i de veïns i altres entitats públiques i, perarrerament, la vaga dels catedràtics i agregats d'institut el 14 de maig.

La vaga dels PNN d'universitat, a la qual hem fet referència en anteriors números de TREBALL, s'ha prolongat amb la mesura de no fer exàmens i donar l'aprobat general a tots els estudiants. En si no és una victòria, però tampoc una derrota, doncs ha permès que el moviment, algrat la seva duresa, no hagi estat reprimat, i dona una bona base de partida per a lluitar contra els possibles acomiadaments del curs vinent. Si el final, per ara, ha quedat en "taules", la vaga en si, en canvi, representa una clara victòria moral dels professors, per la força, tenacitat i unanimitat amb què han denunciat davant de l'opinió pú-

blica la seva penosa situació laboral i l'aspiració general a una transformació democràtica de la universitat. Una de les claus d'aquests assoliments ha estat la forma representativa, oberta, amb què s'han organitzat els PNN, imposant al ministeri una legalitat de fet i unes comissions realment representatives. Fins i tot els viatges a Madrid han estat pagats pel ministeri!

La vaga del professorat d'Ensenyança Secundària, inclosos numeraris (veure taula), ha tingut també unes proporcions sense precedents. El 14 de maig van parar 243 instituts de tot Espanya. Els vaguistes van ser: 857 catedràtics, 780 agregats i 1707 no numeraris. Els motius de la vaga eren: protestar contra les sancions a catedràtics i PNN degudes a accions anteriors, contra l'elaboració no democràtica dels plans d'estudi, i manifestar-se entorn de dues qüestions econòmico-laborals. El ministeri havia fet públiques unes sancions a dos catedràtics i tres agregats, però la notícia no va fer desistir els professors d'anar l'endemà a la vaga.

Aquesta vaga, que reforça la mantinguda per nombrosos PNN d'Institut durant setmanes, posa de manifest la importància dels canvis. Fins ara els professors numeraris havien estat un dels puntals del règim en qüestions educatives, com a funcionaris ben considerats i econòmicament privilegiats, corretges de transmissió de l'"autoritat". Però el moviment d'alumnes i de PNN, l'afluència de noves generacions formades en el foc de la lluita universitària, així com la pròpia crisi del règim, han fet canviar les coses. Amplis sectors d'aquest professorat havien vist en la Llei d'Educació una esperança de reformes. El fracàs de la llei com a intent de reforma i l'actuació antidemocràtica del govern en la planificació educativa, així com la repressió, han fet madurar la situació fins a culminar en la vaga del 14.

Totes aquestes batalles s'insereixen en el moviment cada dia més ampli i clamorós a favor d'un canvi radical de les estructures educatives, tal com 5 entitats catalanes molt representatives del món de l'ensenyament i dels veïns l'han definit fa uns dies. Una situació inadmissible que no garanteix el dret a l'educació ni cobreix les necessitats culturals mínimes: aquest és el diagnòstic fet públic el 21 de maig pel Col·legi de Llicenciats, Rosa Sensat, l'Associació d'Antics Alumnes del Magisteri, la Federació Diocesana de Pares de Família i la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona. A l'ensem han llençat un esboç d'alternativa que és un autèntic programa per una educació democràtica.

PRIMERA RELACIÓ DE PARTICIPANTS A LA VAGA D'INSTITUTS DEL 14 DE MAIG

"prov."	catedr.	agregats	PNN
Barcelona	150	149	394
Girona	8	12	25
Tarragona	4	4	7
Balears	6	-	-
València	99	118	120
Alacant	34	42	-
Castelló	29	44	45
Madrid	92	111	278
Sevilla	63	67	260
Granada	45	45	tots
Còrdoba	26	24	-
Málaga	10	-	-
Múrcia	51	14	-
Guadalajara	7	6	-
Cuenca	8	-	-
Saragossa	16	20	-
Astúries	54	8	68
Santander	17	4	62
Tenerife	38	40	120
Gran Canaria	23	30	-
Biscaia	28	5	200
Àlaba	11	-	28
Còruña	21	16	47
Pontevedra	17	21	53

Medalles del Consell Mundial de la Pau a ESCARRÉ i XIRINACS

A mitjan mes, una delegació del Consell Mundial de la Pau composta, entre altres, pel canonge Goord, belga, membre de la direcció del Consell Mundial de la Pau, pel pastor protestant Albert Gaillard, membre del Consell, i pel secretari de la delegació francesa, Roger Villé, ha sojornat uns dies a Barcelona.

La premsa ha relacionat la seva estada, essencialment, amb la concessió, a títol pòstum, de la medalla "Joliot Curie", la més important que concedeix el Consell Mundial de la Pau, al que fou Abat de Montserrat, Aureli Mª Escarré.

D'altra banda, la medalla d'or commemorativa del XXV aniversari de la fundació del Consell ha estat atorgada a mossèn Xirinacs, candidat al premi Nobel de la Pau i tancat a Carabanchel.

Aquests guardons honren dos grans catalans, combatents infatigables per l'amnistia que, aquí i ara, vol dir pau.

La independència del Sàhara es inajornable

El futur de l'anomenat Sàhara espanyol té una solució ben senzilla i és la independència. Sense condicionaments ni trampes, és clar. Aquesta és la solució justa que el poble saharà ha proclamat ben a la clara amb motiu de la visita d'una comissió de les Nacions Unides. Manifestacions que, en propor-

ció als pobladors dels llocs visitats, es poden qualificar de molt grans, han cridat l'anhel d'independència. Unes manifestacions el protagonista principal de les quals ha estat el F. Polisario, organització clandestina que ha sortit a la llum, fins i tot amb banderes, malgrat la coacció repressiva de les autoritats del govern franquista. En canvi, el PUNS, partit legal, manufacturat pels franquistes, ha mostrat no solament la seva feblesa, el seu nul arrelament en la població del Sàhara, sinó també la corrupció dels seus dirigents, el principal dels quals ha fugit amb els diners de l'organització... al Marroc!

Els espanyols hem estat, durant molt de temps, dejuns d'informació sobre les coses que passaven al Sàhara. Eren "matèria reservada". No sabem amb exactitud, per tant, tots els enfrontaments armats, totes les morts, totes les repressions sagnants que hi ha hagut. La continuació de la dominació imperialista del Sàhara "espanyol" és una font de conflictes i perills, ultra ser una cosa injusta i que repugna als espanyols, víctimes també de la mateixa font d'opressió. Cal, per tant, que s'acabin d'una vegada les dilacions i les falses actituds dels franquistes, que pretenen fer veure que protegeixen i

encara estimulen l'autodeterminació per als saharàins quan, en realitat, el que volen és trobar la fórmula d'un neocolonialisme. L'imperialisme franquista està massa enllepolit per les riqueses del Sàhara, assenyaladament els abundosos jaciments de fosfats de Bu Craa, perquè pugem creure en les seves proclamacions de respecte a la voluntat popular dels saharàins.

El futur del país ha de ser decidit pel propi poble del Sàhara. Però perquè això pugui ser un fet és imprescindible que els saharàins puguin pronunciar-se lliurement, sense el condicionament que representa la presència de les tropes colonials, que estan rebent reforços i més armament amb l'excusa de l'amenaça marroquina. Cal que les organitzacions polítiques genuïnes puguin actuar amb tota llibertat, legalment. I cal que retornin els milers de saharàins que han estat, d'una manera o altra, foragitats del territori pels franquistes. És tot el poble del Sàhara que ha de participar a la decisió.

El que han de fer els franquistes és posar fi a la dominació colonial de manera total i, com hem dit al principi, sense trampes. En una paraula, marxar del territori i deixar el poble saharà en llibertat.

Vic

Programa democràtic local

Tretze entitats de Vic (Jove Cambra, Joventuts Musicals, Col·legi d'Aparella dors, Omnium Cultural, Unió Excursionista i altres) han confeccionat un "dossier" de les principals necessitats que té la ciutat a fi de presentar-lo a les altres entitats i a l'opinió pública vigatana.

La presentació tingué lloc el dia 16 d'aquest mes en un acte públic on estaven representades 38 entitats, que abraçaven els diferents camps de la vida ciutadana local.

Abans de passar a la lectura i discussió del "dossier", es procedí a la lectura d'un manifest on les tretze entitats promotores expressaven llur punt de vista pel que fa a la política municipal i ciutadana i on es diu, entre altres coses: "La ciutadania, de fet, només es realitza a través de l'elecció lliure dels càrrecs públics, la legislació democràtica de les normes de convivència, l'ús oficial de la llengua pròpia i el control ciutadà dels mecanismes de transmissió cultural que garanteixin la vida i el progrés de la cultura del país en totes les seves manifestacions (...). Les entitats sota-signants constaten: Que l'actual llei de règim d'administració local, en no

regular l'elecció democràtica dels càrrecs públics, no assegura de cap manera la representativitat de l'Ajuntament ni de les persones que el dirigeixen. Malgrat la manca d'una legislació municipal democràtica, que ens impedeix de poder fer valer de veritat els drets de ciutadania, no renunciem ni a la nostra condició de ciutadans ni, per tant, a la nostra voluntat d'intervenir en la política del municipi, la qual cosa ens empeny a presentar un "dossier" de necessitats públiques i a treballar per aconseguir el reconeixement dels drets democràtics, tant a nivell municipal com a nivell de Catalunya i de l'Estat espanyol, de llibertat d'expressió, reunió, associació, reconeixement de l'entitat comunitària, sense els quals no és possible la veritable gestió dels municipis pels ciutadans ni la pràctica de cap activitat pública de servei real a la col·lectivitat."

A continuació es llegí el "dossier", on s'intenta fer un recull de necessitats generals que abraça els diferents aspectes del viure col·lectiu: cívic, cultural, ecològic, educatiu, esportiu, de relacions, sanitari, de serveis públics i d'urbanització. Cal dir que les nombroses suggerències per part de les entitats que suscità la discussió del

"dossier", anaven totes en el sentit d'ampliar el nombre de necessitats presentades.

Tant el manifest com el "dossier", amb les ampliacions corresponents, foren aprovats. Ambdós documents seran lliurats a l'Ajuntament un cop signats per les entitats i ciutadans que ho desitgin. Després, tal com es diu en el "dossier", "caldrà escollir les necessitats més urgents a través d'una enquesta, a fi d'obrir un debat sobre com, on, quan i de quina manera s'han de realitzar".

Vic no es conforma amb ser "Ciutat dels Sants", encotillada pel caciquisme local, i ha elaborat, de forma oberta i popular, la seva alternativa democràtica municipal. Volem fer remarcar la importància d'aquest fet que encaixa en les orientacions de l'Assemblea de Catalunya de crear a tot arreu alternatives locals que recullin les inquietuds democràtiques a cada vila i ciutat, dins de la necessitat democràtica general. És un exemple a seguir, que té la singularitat de presentar-se d'una manera legal i oberta que permet una molt gran penetració popular, una constitució unitària i una extensió molt àmplia.